

MSAN Translation Team

ခမ်းနားထည်ဝါ

မရုဏ္ဏသုလေဟင်္ဂသံ

MSAN Translation Team

မရဏ ခလောက်သံ(၁)

ဝင်းမောင်တို့ က မိသားစု ငါးယောက်ရှိပေမဲ့ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သူရယ်ပဲ အလုပ် လုပ်နိုင်သေးတာ။ လယ်ပိုင်လည်း မရှိတော့ တခြား လယ်ပိုင်ရှင်တွေဆီမှာ ဝင်းမောင်က စရင်းငှား ဝင်လုပ်တယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ ခွဲကောက် လိုက်တယ်၊ နေ့စားလိုက်တယ်။ ကောက်စိုက် ချိန် ကောက်စိုက်၊ ကောက်ရိတ်ချိန် ကောက်ရိတ် ကြတာပေါ့။ အငယ် ကောင်လေးတွေက ငယ်သေးတော့ မခိုင်းပဲ အိမ်စောင့်ပဲ ထားပါတယ်။

ဝင်းမောင်က အသက်နှစ်ဆယ် နီးပါးတော့ ရှိပြီ။ သူက လယ်သာ လုပ်နေတာ ဟိုဟာစပ်စပ် ဒီဟာစပ်စပ် အကုန်ဝါသနာ ပါတယ်။

ရွာထဲက သိုင်းဆရာ မန်းကျော်ညွန့်သန်း ဆီမှာ လည်း သိုင်းသင် လိုက်သေးတယ်။ တကယ်တတ်လား မတတ်လားတော့ မသိဘူး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငှက်ပျောပင်တွေ လက်သီးနဲ့ ထိုးပြီး ကျင့်နေတာ သူ့အမေ စိုက် ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်တွေလည်း ကုန်တော့မယ်။ သူ့အမေတွေ့လို့ တုတ် နဲ့ လိုက်ရင် ပြေးလိုက်တာတော့ တန်းနေတာပဲ။ ပယောဂဆရာ ဆရာ တိ ဆီမှာ လည်း ပယောဂညာတွေ ယူလိုက်သေးတယ်။ တကယ်ရလား မရလားတော့ မသိဘူး တစ်ခါမှ သရဲဖမ်းတာတော့ မမြင်ဖူးဘူး။ အဲလို ဗျ ဝင်းမောင် ဆိုတာက။ အလုပ်ကတော့ တကယ် လုပ်တယ် ဘာ

အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် မရှောင်ဘူး။ ဘယ်မှာ ပဲ သွားပြီး လုပ်ရလုပ်ရ သွားလုပ်တာပဲ။

တစ်အောက် သူတို့ ရွာရဲ့ အောက်အရပ်က ရွာတစ်ရွာက လူတစ်ယောက် ရွာကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူက အလုပ်သမား လာရှာတာ။ ဒီနွေ သူရဲ့ လယ်တွေက စပါးတွေ ပြန်သိမ်းဖို့ လူငှားမရှိလို့ လူငှားလိုက်ရှာတာ ဘယ်မှာ မရတာနဲ့ ဒီရွာကို ရောက်လာတာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဝင်းမောင်တို့ ဆီ ရောက်လာရော။ ဝင်းမောင်က သွားလုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူအဖေ၊ အမေကို ခွင့်တောင်းတယ်။

"အမေ အဲဒါဆို သားလိုက်သွားမယ်၊ ဒီမှာ လည်း အလုပ်တွေက သိပ်မကောင်းတော့ အဲဒီကို လိုက်သွားပြီး သားတစ်နွေလောက် သွားလုပ်လိုက်မယ်ဗျာ"

"အေးလေ မင်းသွားတာက ဟုတ်ပါပြီ ဒါနဲ့ ဒီက အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ရွာကလည်း ဗျ ... လယ်ကရော ဘယ်လောက်များ လည်း "

"ကျွန်တော်က ကျွဲအိုင်လူး ရွာကပါ ဟိုမှာ က သူလူနဲ့ သူ ပြည့်နေတော့ လူက မရှိတော့ဘူးလေ ... အဲဒါကြောင့် ဒီဘက်မှာ လူလာရှာတာပါ ... လယ်ကတော့ ဧက ၃၀လောက်တော့ ရှိပါတယ် ... ကျွန်တော် တန်အောင်လည်း လုပ်အားခကို ပေးမှာ ပါ ... စပါးလိုချင်ရင် စပါးပေးမယ် ... ပိုက်ဆံ လိုချင်ရင်လည်း ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်"

လုပ်အားခ ညှိနှိုင်းကြပြီး အဆင်ပြေတော့ ဝင်းမောင် လိုက်သွားဖို့ လုပ်တော့တယ်။ သူ့အမေတွေ အတွက်လည်း သူ့လုပ်အား ကြိုပေး သွားသေးတယ်လေ။ သူပေးတဲ့ လုပ်အားခကလည်း ဒီမှာ လုပ်တာထက် အများကြီး ပိုရနေတော့ သူဝမ်းသာ အားရပဲ လိုက်သွားတယ်။

ဟိုရောက်တော့ လယ်ထဲ မဝင်ရသေးဘူး။ ကျွဲစာကျွေး၊ ကျွဲကျောင်း

ပေါ့။ သူနဲ့ အတူတူ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူနဲ့ ရွယ်တူပဲ။

မြအေးနဲ့ သန်းဟန်တဲ့ ။

စားရင်းထိုင်အိမ်နဲ့ လယ်နဲ့ က နည်းနည်း လှမ်းတယ်။ အိမ်နဲ့ တဲနဲ့ ဆို နာရီဝက်လောက် သွားရတယ်။

လောလောဆယ်တော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိသေးပေမဲ့ နေ့တိုင်း တဲကို သွားပြီး ကျွဲစာကျွေး ပေးရတယ်။ အဲလိုသွားကြတိုင်း ရွာနဲ့ လယ်ကြား လောက်က ရေအိုင်ကြီး တစ်အိုင်နားက ဖြတ်သွားရတယ်။ အဲဒီရေအိုင် က ကျွဲတွေ အိုင်လူး ထားသလို ရေတွေက အမြဲနောက်ကျိ နေတယ်။ ပြီး တော့ အဲဒီအိုင်ထဲမှာ ဘာပင်မှ မပေါက်ဘူး။ ရေအိုင်ရဲ့ အနေအထားက လည်း လယ်တစ်ဧက စာလောက်နီးနီးကို ရှိတာ။ ဒီလိုနဲ့ နေ့တိုင်း အဖော်သုံးယောက် တဲမှာ ရှိတဲ့ ကျွဲတွေကို အစာသွားကျွေးလိုက် ရွာထဲ က အိမ်ကိုပြန်လာ တက်နေလိုက်နဲ့ ဝါကျွတ်ဖို့ အချိန် ရောက်လာတယ်။

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့မှာ တော့ အားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းပို့ တရားနာကြပြီး ဥပုသ်တွေ ဘာတွေ စောင့်ကြတာပေါ့။ ညနေ စောင်း လာတော့ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး တစ်ယောက်မှ အပြင်မထွက် ကြတော့ဘူး။

ဝင်းမောင်က အခုမှ ရောက်ကာစ ဧည့်သည် ဆိုတော့ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး။ ဒီလိုပဲ လပြည့်နေ့ဆိုတော့ တရားနာ ဥပုသ်စောင့်ကြပြီး စောစောပဲ အိပ်ကြတယ် ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ။သူနဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ် အတူတူ အိပ်ကြတဲ့ မြအေးနဲ့ သန်းဟန် ကတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပြီး တိတ်ဆိတ် နေတာပဲ။ စောစောအိပ်မယ် ထင်ပေမဲ့ မအိပ်ကြပဲ ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ သူဘာမှန်း မသိသေးဘူး မသိဆိုလည်း သူ့ကိုဘာမှ မပြောပြ

ကြပဲကိုး။

အရမ်းတိတ်ဆိတ်နေတော့ သူလည်း မနေတတ်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူကပဲ စပြီး စကား ပြောလိုက်တယ်။

"မြအေး ... ဘာလို့ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ် နေကြတာလည်း ကွ၊ မင်းတို့ ကို ကြည့်ရတာလည်း တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

"အင်း ... မင်းက အခုမှ ရောက်ကာစ ဆိုတော့ ဘာမှ မသိသေးဘူး ... ဒီညဟာ သုံးလပြည့်ပြီ ... ဒီည ခလောက်သံ ကြားရတော့မယ်လေ"

"ခလောက်သံ ... ဘာခလောက်သံလဲ ..."

"ဘာ ... ခလောက်သံလည်း ဆိုတာ မကြာခင် သိရတော့မှာ ပါ ... ငါမပြောရဲဘူး ... ခလောက်သံ ကြားပြီးရင် ... ရွာထဲက တစ်ယောက် ယောက် သေတော့တာပဲ"

"ဟာ ..."

"ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလည်း ..."

"ဘာဖြစ်တာလည်း ဆိုတော့ ... ငါတို့ လယ်ထဲဆင်းရင် ဖြတ်ဖြတ် သွားတဲ့ အိုင်ကြီးကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ... တွေ့တယ်လေ ဘာအပင်မှ ပေါက်တာ မတွေ့ဘူး ... တစ်ဧကလောက် ကျယ်မယ် ... ငါတောင် မေးကြည့်မလို့ ..."

"အေး ... အဲဒီရေအိုင်က ... ကျွဲလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ခလောက် သံ ကြားရပြီ ဆိုရင် ရွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ မကြာခင် သေ တော့တာပဲ ..."

"ဟာ ..."

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒီ ခလောက်သံ ကြားပြီးရင် ကိုယ့်အလှည့်များ လားဆိုပြီး တွေးတွေး ကြောက်နေကြရတာ" ...

"ဘာ ... ဘာလို့ ... အဲဒီလိုဖြစ်တာလည်း ဟင် ... အဲဒီလို ဘယ်နှစ် ခါတောင် ဖြစ်ပြီး သွားပြီလဲ ..."

"အမြဲတမ်းတော့ မဖြစ်ပါဘူး ... သုံးလကို တစ်ခါ လပြည့်ညတိုင်း အဲဒီအိုင်ထဲကနေ ခလောက်သံ ကြားရတော့တာပဲ ... အဲဒီလို ကြားပြီး တာနဲ့ ရွာထဲက လူတစ်ယောက်တော့ အကောင်းအတိုင်းကနေ သေသွား ကြတာပဲ ... အခုဆိုရင် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ... လူလေးယောက် သေ သွားပြီးပြီ ... ဒါကြောင့် ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်က ဒီအကြောင်း သိထား တဲ့ သူတွေဆို ဘယ်သူမှ ဒီမှာ အလုပ် လာမလုပ်ကြတော့ဘူး ... ကြာ တော့ အလုပ်သမား ရှားပါးလာရော ... ဒါကြောင့် အဝေးရွာတွေ သွား ပြီး လူငှားရှာကြရတာပေါ့ ..."

"ဪ ... ဒါကြောင့် ဦးလေးက ငါ့ကို လုပ်အားခ အဆမတန်ပေးပြီး လာငှားတာကိုး ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ မကြောက်ကြနဲ့ သိလား ... ငါက အဲ ဒါတွေကို တားလို့ တယ် ... ငါတားထားပေးမယ် ... မင်းတို့ ဘာမှ မဖြစ် စေရဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ငါနှိမ်နင်းပေးလို့ မရဘူး ... ငါ့ဆ ရာသာဆို ကျိန်သေ နှိမ်နင်း နိုင်မှာ ပဲ ..."

"ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါ ဝင်းမောင်ရယ် ... ဆရာတွေ လာကြတာ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိပြီ ... အဲဒီ ရေအိုင်ထဲက ကျွဲကြီးလိုက်ဝှေ့လို့ ထွက်ပြေး ကြရတာချည်းပဲ"

"မင်းတို့ ကလည်း ငါ့ကို အထင်သေးနေပြန်ပြီ ... မယုံရင်စောင့်ကြည့် မင်းတို့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ... ငါ အာမခံတယ် ..."

ထိုနောက် ဝင်းမောင် တစ်ယောက် သူတို့ သုံးယောက် နေသော နောက်ဘက် အဆောင်မှ အပြင်ထွက်ကာ စည်းတား လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ လည်း ရွတ်ဖတ် နေလေသည်။ ။ ပြီးလျှင် အထဲသို့ ပြန်ဝင် လာပြီး အဖော် နှစ်ယောက်နား၌ အေးဆေးပင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ဟိုနှစ်ယောက် ကတော့ ကြောက်လွန်း၍ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ ကြလေသည်။ ။

"ဒီ မှာ မင်းတို့ ဘာမှ မကြောက်ကြတော့နဲ့ ငါစည်းတား ထားလိုက် ပြီး ... အေး ... လူ့စည်း ဘီလူးစည်း ဆိုတာရှိတယ် ... သူ့စည်းနဲ့ သူ ကို ယ်စည်းကိုနေရင် ဘာကောင်မှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး ... မင်းတို့ စောင့် ကြည့်နေလိုက်"

သူက ရဲရဲပင် အာမခံကာ ခပ်ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။ ဟိုနှစ်ကောင် မသံပင် မထွက် ...

"အွမ် ..."

"ဝုန်း ..."

"ဂလောက် ... ဂလောက် ..."

"အူး ... ဝူး ... ဝူး ..."

"ဂလောက် ... ဂလောက် ..."

သန်းခေါင်ချိန်လောက် ရောက်လာတော့ အိုင်ဘက်ဆီမှ အသံများ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ ။

ကျွဲကြီး တစ်ကောင်၏ အိုင်လူးသံ ... ကျွဲအော်သံ ... လည်ပင်း၌ ဆွဲ ထားသော ခလောက်သံများ နှင့် ... ရွာထဲရှိ ခွေးများ ဝိုင်းပြီး အူသံများ ဖြင့် ဆူညံ နေလေတော့သည်။ ။

"ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက်"

"ဝူး ... အူး ... ဝူး ..."

"ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက် ... ဂလောက်"

"ဂလောက် ... ဂလောက် ..."

ညသန်းခေါင် တိတ်ဆိတ်ချိန်၌ ခလောက်သံများ ခွေးအူသံများ နှင့် ဆူညံကာ ကမ္ဘာပျက် နေသည့်အလားပင် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ရွာလုံး ကြောက်လန့်ပြီး တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်ရဲကြ။ ထိုအသံများ ကြားကြပြီး တစ်ရွာလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြောက်လန့် နေကြသည် ကိုတော့ တွေးကြည့်ယုံနှင့်ပင် သိနိုင်လေသည်။

တစ်ညလုံးနီးပါး ဆူညံစွာ ကြားနေကြရပြီး အာရုံတက်ချိန် လောက်မှ ပင် အသံများ တိတ်ဆိတ် သွားတော့လေသည်။

နံနက်လင်းတော့ ရွာအနောက်ပိုင်းမှ ဦးသိန်းဆောင် ဆိုသော လူကြီးတစ်ဦး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိရလေသည်။ ထိုဦးသိန်းဆောင်မှာ အသက် ငါးဆယ်အရွယ်ခန့် ရှိကာ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ညက ခလောက်သံ ကြားရပြီး လင်းပိုင်း အချိန်လောက်မှာ ပင် ရုတ်တရက် အကြောဆွဲကာ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သူ့မိသားစုများက ပြောပြကြလေသည်။